

УДК 614.8

СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНІ ТА ПРОМИСЛОВІ АСПЕКТИ ЕКОЛОГІЧНОЇ БЕЗПЕКИ

Єлізаров О.В.¹, к.т.н., доц.

¹Національний університет цивільного захисту України, Харків, Україна

Питання екологічної безпеки неможливо розглядати окремо від економіки – вони нерозривно пов'язані. Сучасне екологічне становище України можна охарактеризувати як кризове і причиною такого становища є переважно економічні чинники, а саме: – структурна деформація господарства з переважанням видобувного та ресурсоємного виробництва; – екстенсивний розвиток сільськогосподарського виробництва, яке неспроможне забезпечити населення держави в достатній кількості екологічно безпечними харчовими продуктами; – екологічне обґрунтування планів та проектів економічного розвитку розробляється відповідними підрозділами міністерств і відомств на підставі відомчих методик та інструкцій, різної нормативно-технічної документації щодо розміщення, будівництва та експлуатації господарських об'єктів і комплексів, створення нової техніки, технологій і матеріалів; – відсутні ефективно діючі адміністративно-економічні механізми захисту навколишнього середовища за умов низьких морального рівня та екологічного виховання суспільства і невміння керівної ланки екологічно мислити. Нині в Україні основним джерелом фінансування природоохоронних заходів є державний бюджет, кошти з якого виділяються у вигляді лімітів капітальних вкладень. Реальні обсяги інвестицій встановлюються відповідно до планів природоохоронної діяльності міністерств і відомств та з розрахунку економічних можливостей державного бюджету. Аналіз структури витрат на природоохоронні цілі показав, що найбільше коштів у всі роки виділялося на охорону й раціональне використання водних ресурсів). Пріоритетність виділення коштів на водоохоронні заходи пояснюється дефіцитом водних ресурсів в Україні загалом і, забрудненнями на Сході України в результаті бойових дій, а також тим, яке значення має ефективний захист води від забруднення для забезпечення сприятливих умов життя населення та розвитку господарського комплексу. Наступне місце за обсягом виділених коштів на охорону природи і раціональне використання природних ресурсів посідають заходи з охорони атмосфери. Механізми відшкодування збитків, що мають місце при техногенних і природних катастрофах, повинні забезпечити оцінку збитків та потреб у компенсаційних ресурсах, а також відшкодування витрат.

Важливим засобом компенсацій є система страхування, ефективно функціонування якої передбачає реалізацію ряду принципів: – перший – тісний зв'язок страхування з картами ризику та розподіл страхових внесків між об'єктами, залежно від очікуваних збитків; – другий – обов'язкове страхування об'єктів з підвищеним ризиком та їхніх працівників; при цьому як доповнення до обов'язкового слід створити систему добровільного страхування (для населення, підприємств); – третій – перетворення системи страхування в один з найважливіших елементів контролю за рівнем безпеки у регіоні. Органи страхування мають оперативно реагувати на зміни ситуації шляхом зменшення або збільшення страхових внесків залежно від ймовірності та обсягів аварії або катастрофи. Система компенсацій зобов'язана також відшкодувати збитки незастрахованій частині населення та підприємств, компенсувати втрату здоров'я, житла, роботи, продукції тощо. Необ-

хідно створювати додаткові потужності для відшкодування втрат виробничого та невиробничого характеру, заощаджувати і накопичувати кошти, розширювати можливості системи охорони здоров'я, мати резерв житлового фонду для біженців. До системи компенсацій входить також інвестиційна діяльність тривалого характеру, яка дозволить за рахунок спеціальних резервних фондів відновити житло, об'єкти економіки та втрачену екологічну рівновагу. Механізми запобігання збиткам мають забезпечувати: правовий та економічний захист діяльності щодо запобігання збиткам, правову й економічну відповідальність за збільшення величини ризику, зацікавленість суб'єктів господарювання й управління у запобіганні ризику. Загалом же, розв'язання економічної проблеми екологічної безпеки України залежить передусім від покращання економічної ситуації в державі. І першочерговими завданнями тут є наступні: – розробка ефективних економічних механізмів відповідальності та стимулювання підвищення рівня промислової безпеки; – створення цілісної системи методик і нормативних документів, що мають регламентувати економічні наслідки аварій; – розробка методів визначення економічних наслідків аварій. В Україні поки що не створено умови для вкладання значних інвестицій у реалізацію природоохоронних заходів, спрямованих на зменшення загроз техногенного або стихійного характеру. Перехід до ринкової економіки і пов'язані з цим зміни, очевидно, займуть десятиліття, оскільки буде потрібно здійснити докорінну структурну перебудову всього господарства. Це будуть важкі часи і для вирішення економічних проблем. Виробництво в цілому знижуватиметься в результаті демонтажу гіперструктур групи «А» промисловості та воєнно-промислового комплексу. Витіснятимуться нерентабельні підприємства. Як наслідок — зросте безробіття. Багато залежатиме від можливостей приборкати інфляцію. Оскільки ВВП в Україні стає дедалі меншим, рівень і якість життя будуть знижуватись. У таких складних умовах структурної перебудови господарства потрібен вибір урядом розумної екологічної політики на перехідний період, бо саме в цей час закладатимуться підвалини тих екологічних умов життя населення України, з якими воно ввійде у XXI століття. Це повинна бути політика превентивних екологічних заходів, що полягають у впровадженні найдосконаліших технологій в ході структурної перебудови господарства, гарантують – енерго- і ресурсозбереження, відкривають можливості удосконалення (ефективної модифікації) технологій, впровадження реєциклінгу і мінімізацію відходів. Здійснення такої політики і впровадження цілого комплексу нових економічних орієнтирів передбачають вирішення наступних завдань:

1. Максимально скоротити енергоємність і ресурсомісткість валового національного продукту і споживання енергії та ресурсів у розрахунку на одного жителя.
2. Поступово зменшувати як фізичний обсяг, так і частку ресурсів у загальному експорті. Особливої уваги потребує передача видобутку ресурсів зарубіжним інвесторам. Тенденції світового розвитку свідчать: якщо таке відбувається, це сприяє ще більшому зсуванню країни в бік екологічних проблем «третього світу».
3. Локалізація і модернізація екологічно небезпечних галузей (металургійної, хімічної, енергетичної), особливо в скупченнях підприємств цих галузей; докорінна переробка проектів, реалізація яких може мати серйозні негативні наслідки для природи.
4. Не допускати захоронення експортованих із-за кордону небезпечних відходів.
5. Максимально скоротити вирубки лісу, а також запровадити інтенсивне лісовідновлення. У межах цього завдання слід всемірно розширювати території, які особливо охороняються, насамперед, заповідників і національних парків.

6. Сприяти стабілізації чисельності населення. Відомо, що в Україні відбувається скорочення народжуваності. Боятися цього не слід. Такі процеси спостерігаються в усіх високорозвинених країнах. Більш того, потрібно припинити практику заохочення багатодітності, оскільки така політика не забезпечує демографічну компенсацію в країні. Приріст населення, крім негативних екологічних наслідків, буде мати і негативні економічні наслідки – ще більше зниження рівня і якості життя і передусім багатодітних сімей. Слід враховувати і можливість напливу емігрантів – російськомовного населення з колишніх республік СРСР у зв'язку з обмеженням їх прав як національних меншин чи нестабільністю ситуації в новоутворених державах. І це може дестабілізувати ситуацію в Україні. Стабілізації ж населення можна досягти за рахунок підвищення середнього рівня тривалості життя і заохочення осідлості (утримання від еміграції) автохтонного населення.

7. Вирішення проблем боротьби із забрудненням довкілля належить здебільшого передавати на регіональний і місцевий рівні – тобто місцевим владам, забезпечивши, звичайно, відповідний контроль.

8. Нарощувати науковий потенціал у сфері екології, особливо перспективних, фундаментальних досліджень, що допомагають сформулювати стратегію, яка могла б забезпечити екологічну стабільність України в XXI столітті.

9. Створення контрольної-спостережної інфраструктури, яка б спиралася на регіональні й локальні системи моніторингу, оскільки екологічні проблеми специфічні і звичайно мають певну географічну локалізацію. Частина компонентів потребує створення всеохоплюючого, глобального моніторингу.

10. Створення інфраструктури для вирішення екологічних проблем. Потрібна система спеціальних екологічних законодавчих актів і «екологізація» всього законодавства України.

Завдання формування правової основи екологічної діяльності поки що не вирішене, хоча воно має першорядне значення при аналізі екологічних проблем і реалізації екологічних програм. Через законодавчі акти вирішити питання забезпечення раціонального природокористування і охорони навколишнього середовища. Потрібно визначити ті структури, які мають вести спостереження за станом навколишнього середовища, забезпечивши доступ до екологічної інформації громадським організаціям. «Екологізація» законодавства України – дуже важливе завдання, вирішення якого відкриє шлях у майбутнє, хоча і законодавча, і виконавча влади зараз змушені думати лише про сьогоднішній день і найближче майбутнє, проте в закони, що впливатимуть на екологічну ситуацію, потрібно вкладати такий зміст, який забезпечить усталеність навколишнього середовища в майбутньому. Тому всі закони, що стосуються форм власності, ресурсів, науки, освіти і т. п., мають формуватися з урахуванням екологічного підходу. В Україні в стислі строки потрібно створити нормативно-правову базу, а також системи стандартизації, сертифікації й ліцензування способів проведення природоохоронної роботи і оцінки результатів різних видів господарської діяльності, зорієнтованих на досягнення цілей екологічно безпечного розвитку.

ЛІТЕРАТУРА

1. Зеркалов Д.В. Екологічна безпека: управління, моніторинг, контроль: Посібник. К.: КНТ, Дакор, Основа, 2007. 412 с.
2. Баб'як О.С., Біленчук П.Д., Чирва Ю.О. Екологічне право України: навч. посіб. К.: Атака, 2000. 216 с.